

Тема: 1.Російська пропаганда як інструмент підбурювання війни і геноциду.

2.Розгортання дипломатичної боротьби України.

1. Зруйнувати всю інфраструктуру країни, знищити два мільйони українців, зробити так, щоб навіть такого поняття як Україна не існувало в майбутньому і, як вишенька на торті, закликати топити дітей. Це колективні побажання і російських народних обранців, і пропагандистів, які вони, не соромлячись, озвучують на мільйонну аудиторію. І так, це абсолютне божевілья публічних осіб країни-агресора можна було б ігнорувати, але... Але, як би дивно це не звучало, їх краще слухати і фіксувати. Бо заяви Медведєва, Кадірова, Соловйова або ж Красовського – це не лише потік ненависті, але й цілком конкретний злочин, за який вони мають і повинні бути покарані. Інформація — це новини, факти, знання, отримані в результаті пошуку, вивчення, спілкування тощо; Інформація – це відомості про об'єкти і явища навколишнього світу, їх властивості, які підвищують рівень обізнаності людини. “Еволюція” пропаганди: від “демілітаризації” до геноциду. Шоу на російських телеканалах ніколи не демонстрували стриманості в питаннях, пов'язаних з Україною. З кожним роком риторика запрошених туди гостей ставала агресивнішою, а самі заяви – нахабнішими. Втім, відкритих закликів до геноциду до початку повномасштабного вторгнення все ж не було. Коли російські війська вже стягувалися на кордони, а іноземні розвідки в один голос заявляли про наміри Владіміра Путіна щодо вторгнення в Україну, одна з найбільш рейтингових російських програм – “60 хвилин” – росію називала “сверхдержавой”, а про Україну згадувала доволі зневажливо, погрожуючи “принудить к миру”. Вже тоді російські медіа готували фундамент вторгнення, розповідаючи мільйонам росіян про “фашизм Зеленського, який схожий на Гітлера”, “наступ НАТО” тощо. Попри це, офіційні особи РФ до 24 лютого можливість вторгнення категорично заперечували. Втім, нині можна стверджувати, що ці люди навіть і не обманювали, адже 24 лютого Владімір Путін оголосив про проведення “спецоперації”, а не війни (використання слово “війна” взагалі під суворою забороною в росії, що вже багато про що свідчить), мета якої – “демілітаризація” і міфічна “денацифікація”, а не окупація чи знищення. “Ніхто не каже про окупацію. Тут це слово недоречно”, – заявив тоді речник кремля Дмитрій Пєсков. Все просто – достатньо не називати речі своїми іменами і тоді власна, внутрішня аудиторія не сприйматиме брехню брехнею. На початку вторгнення, російська влада і російські медіа намагалися уникати тих тез і заяв, які, по-перше, розкривали б реальні наміри кремля, по-друге – могли б бути використані проти них же самих відповідно до діючих міжнародних норм і принципів. Єдиним виключенням був очільник Чеченської республіки Рамзан Кадіров, який ще 4 березня заявив, що особисто готовий захопити Київ та Харків. Наступним був – Алексєй Журавльов, який заявив про необхідність “денацифікувати, а по-простому – знищити два мільйони українців”. У липні вже згаданий Соловйов заявляє про те, що росіянам треба “вийти до Придністров'я”, а отже їм потрібні всі українські території і йдеться не лише про схід країни. Що було далі? Далі Соловйов порівняв українців з глистами, від яких ветеринар лікує кішку за допомогою «спеціальної операції», Скабєєва заявила, що Україна – «неіснуюча країна», директор мовлення російською мовою каналу RT Антон Красовський закликав вбивати українців. Все це трансливалося в ефірах державних російських ЗМІ, а отже “вкладалося” в голови мільйонів росіян. Пропаганда війни та геноциду – це злочин проти миру і безпеки людства, який порушує як міжнародні норми, так і законодавства окремих країн. Так, пропаганда війни була засуджена Генеральною Асамблеєю ООН ще у 1947 році, а у Міжнародному пакті щодо громадянських та політичних прав від 1966 року сказано, що будь-яка пропаганда війни повинна бути заборонена законом. Відтак, у кожній країні, яка входить до ООН, в законодавстві прописана відповідальність за пропаганду агресивної війни. Йдеться про абсолютно будь-яку підтримку національної, расової чи релігійної ненависті, підбурювання до дискримінації, ворожнечі або ж насильства. Тобто, йдеться про все те, що ми чуємо в ефірах російських медіа щодо України. Росія, як член ООН, теж включила у свій кримінальний кодекс заборону публічних закликів до розв'язування агресивної війни. Іронічно, але тут навіть можна отримати п'ять років в'язниці за пропаганду війни з використанням засобів масової інформації або ж особою, яка обіймає державну посаду у росії. Аналогічна норма міститься і в українському законодавстві. Тож даремно росіяни

досі намагаються використовувати саме вигадане слово “спецоперації” і не вживати слово “війна”. Але вище ми вже переконалися в тому, що роблять це далеко не всі, а отже за заклики щодо окупації України та пропаганду агресивної війни подібних діячів можуть судити за національним законодавством. Пропаганда ж геноциду – це дещо інший рівень, який стосується вже міжнародних норм. Так, ч.3 ст.25 Римського статуту дозволяє судити російських представників влади і пропагандистів у Гаазі – за, наприклад, підбурювання інших до вчинення геноциду. Строку давності у цього типу злочинів не існує, а можливе покарання – аж до довічного ув’язнення. Пропаганда ж геноциду – це дещо інший рівень, який стосується вже міжнародних норм. Так, ч.3 ст.25 Римського статуту дозволяє судити російських представників влади і пропагандистів у Гаазі – за, наприклад, підбурювання інших до вчинення геноциду. Строку давності у цього типу злочинів не існує, а можливе покарання – аж до довічного ув’язнення. Головний критерій – заклики мають бути прямі та публічні. Важливо також, що для притягнення до відповідальності за заклики необов’язково, щоб геноцид відбувся, достатньо, щоб дії винного спонукали інших осіб до насильства. І, найімовірніше, саме тому Сімоньян так різко відреагувала на заяви Красовського. Адже завуальовані заклики доводили важче, ніж пряму мову в прайм-тайм. Справи, що стосуються пропаганди геноциду, є довгими і дуже непростими, адже подібного роду міжнародної судової практики не так багато. Втім, дві події, які трапилися в жовтні, говорять про те, що перспектива покарання росіян є цілком реальною. Інформаційна війна – це війна соціальна та психологічна. Інформаційна війна – це маніпуляція уявленнями людей. **Кібервійна — інформаційна війна в інтернеті.**

Об’єктом внутрішньої пропаганди є громадяни Росії. Як механізми пропаганди застосовуються приховування невігідних фактів та акцентування уваги на вигідних, демагогія та відверта брехня. Як об’єкт внутрішньої пропаганди також виступають **діти**. Так, наприклад, в Росії видаються дитячі книжки з вихваланням Путіна та провладної партії «Єдина Росія», діти також залучаються до відвертих пропагандистських заходів. Російська пропаганда виправдовує та прикриває фактичну агресію та війну Росії проти України, яка ведеться за допомогою створених Росією на території України проросійських маріонеткових сепаратистських формувань ДНР і ЛНР. Заперечуючи російську агресію та війну проти України, російська пропагандистська машина намагається створити хибне, ілюзорне враження, що російсько-українська війна ведеться тільки самими ДНР та ЛНР без російської участі і підтримки. Російська пропаганда намагається подати факт утворення ДНР та ЛНР як їхню самостійну війну проти України; як виключно внутрішню проблему України, спричинену незадоволенням населення Донбасу подіями Євромайдану.

З іншого боку російські ЗМІ усіляко демонізували в очах російського та світового суспільства керівництво України.

Керівництво Російської Федерації, виправдовуючи необхідність російського військового вторгнення в Україну після самоусунення президента України Віктора Януковича, почало вживати в підконтрольних ЗМІ щодо органів влади в Україні термін «хунта» у словосполученнях: «київська хунта», «фашистська хунта», «нацистська хунта» — демонстративно ігноруючи сам факт легітимності та конституційної законності законодавчої та виконавчої гілок влади України.

Протягом нового витка російсько-української війни, розпочатого 24 лютого, російські ЗМІ, контрольовані владою, продовжили практику створення брехливих (фейкових) новин.

Російська пропаганда на окупованих територіях.

Експансія на інтернет-простір країн Європи — вплив «кремлівських тролів» у мережу.

Війна проти України як телешоу.

Посилання:

<https://www.youtube.com/watch?v=fyam8AEFa1k>

2. Мобілізація міжнародної підтримки для протидії російській агресії є ключовим завданням для української зовнішньої політики. Вона засвідчує консолідацію світової спільноти щодо засудження агресивних дій РФ, надання Україні військової, фінансової та політичної допомоги.2 Президент України Володимир Зеленський зустрівся у Білому домі з президентом США Джо Байденом та виступив на спільному засіданні обох палат Конгресу США.. Міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба. Посол України в Німеччині Андрій Мельник. Посол України в США Оксана

Маркарова. Участь Президента України Володимира Зеленського в роботі багатосторонніх форматів відкриває додаткові можливості для забезпечення підтримки нашої держави з боку світової спільноти. Виступи в межах формату G7 (у тому числі – на останньому саміті цього об'єднання) зафіксували поглиблену увагу провідних держав демократичного світу до проблеми російської агресії. Промови Президента України на близькосхідних, азійських, африканських та латиноамериканських форумах (Азійський саміт з безпеки «Діалог ШангриЛа», конференція «Азійське Лідерство» в Сеулі, перші в історії звернення до Африканського союзу та Організації американських держав) демонструють світові Україну як повноправну учасницю міжнародних відносин, розширюють географію підтримки нашої держави та стають на заваді намірам РФ розколоти світову спільноту й повернути світову цивілізацію в часи панування сили й розподілу сфер впливу. Злочини агресора на території України вимагають належного визнання та покарання винних. Велике значення має надання цим подіям відповідної кваліфікації з боку партнерів – на сьогодні Естонія, Ірландія, Латвія, Литва, Канада, Польща, Чехія у своїх офіційних документах характеризували їх як геноцид. Паралельно з розслідуванням російських злочинів Україна намагається домогтися правової оцінки дій РФ, зокрема в міжнародних судових інстанціях. Позови до Міжнародного суду ООН та Європейського суду з прав людини отримують підтримку з боку партнерів, що є результатом активної роботи української влади. Міжнародний суд у Гаазі (ICJ), відомий як суд ООН, ухвалив проміжне рішення на користь України за позовом проти Росії. Про це суд повідомив 16 березня. За підсумками засідання, судді ухвалили: - Росія повинна «негайно зупинити військові операції, які почала 24 лютого на території України (13 голосів за, два проти) - Росія повинна забезпечити, щоб будь-які військові або парамілітарні угруповання, які вона підтримує або якими керує, так само як і будь-які організації чи люди, які їй підконтрольні, не вдавалися до подальших військових дій (13 за, два проти) - обидві сторони повинні утриматися від «будь-яких дій, які можуть поглибити або розширити суперечку перед судом або зробити її складнішою для вирішення» (одностайно). Протести по всьому світу. Звичайні громадяни країн виходять на протести та демонстрації, спрямовані на підтримку українського народу та засудження війни. Такі акції відбуваються у Варшаві, Гданську, Вроцлаві, Кракові, Берліні, Бремені, Гамбурзі, Дюссельдорфі, Празі, Тбілісі, Відні тощо. Люди з українськими прапорами та антивоєнними плакатами виступають за мир та підтримують Україну. Міжнародні журналісти кожного дня у своїх статтях транслюють криваві події війни з метою більшого їх розповсюдження та розголосу. Світлина поранених українців, зруйнованих будівель чи біженців, які тікають від війни неодноразово зображувалися на шпальтах найвідоміших світових журналів. Загальновідомі видання The Guardian, Vogue, The Daily Telegraph, The Times, The Sun, Metro, Mirror, Daily Mail, Daily Express, The Independent пишуть про жорстокі злочини Росії на теренах нашої держави. Допомога біженцям. З початку повномасштабного вторгнення Росії на територію нашої держави більшість країн світу завзято долучилися допомагати українцям. Європейський Союз широко відкриває двері та активно підтримує людей, що рятуються від війни в Україні. Біженців зустрічають у Польщі, Німеччині, Чехії, Румунії, Угорщині, Словаччині та ін. Створено дієвий механізм тимчасового захисту для забезпечення надійного статусу людям, які виїжджають, для доступної медичної допомоги, освіти, роботи тощо. Гуманітарна та фінансова допомога. Численні міжнародні організації, благодійні фонди ще з перших днів війни почали надавати гуманітарну та фінансову допомогу українцям. Наприклад, Європейський механізм цивільного захисту (EUCPM), Управління з координації гуманітарних питань ООН (OCHA), Дитячий фонд ООН (UNICEF), Агентство ООН у справах Біженців (UNHCR), Фонд з питань народонаселення (UNFPA), Програма розвитку ООН (UNDP), Міжнародний комітет Червоного Хреста (ICRC), Всесвітня організація здоров'я (WHO), Німецьке товариство міжнародного співробітництва (GIZ), Консультативна місія Європейського Союзу в Україні (EUAM). Їївою є підтримка України міжнародними компаніями, що впроваджують урядові санкції, згортають свою діяльність та розривають торгові зв'язки з РФ. Із російського ринку вийшли: Apple, Siemens, ASUS, Intel, Bosch, Nokia, Canon; Diageo, Mars, Lavazza, Staropramen, Coca Cola; Mazda, Toyota, Suzuki, Lexus, Mercedes Benz, KIA, Audi, Jaguar, Bentley, Rolls-Royce, BMW; Boeing, Airbus, Dassault Aviation та інші. Авіація, логістика, роздрібна торгівля, інформаційні системи, автомобільна промисловість, а також багато інших галузей зробили сміливі кроки заради миру в Європі. Світ протестує проти агресії Росії в Україні, зокрема за допомогою санкцій. Навіть традиційно нейтральні країни – Швейцарія, Південна Корея,

Сінгапур – вирішили завдати удару російській економіці, щоб допомогти закінчити війну в Україні. Американський банк JPMorgan очікує, що економіка РФ впаде на 20% у другому кварталі через введені санкції. Ось лише деякі з них: Фінанси та економіка. Замороження валютного резерву. Росія не зможе використати \$630 млрд свого валютного резерву для продажу та купівлі рубля. Такі обмеження ввели, щоб Росія не змогла компенсувати частину введених санкцій. Хто ввів: Європа, Велика Британія, США. Персональні санкції проти російських еліт та членів їхніх родин. Хто ввів: США, Японія, Швейцарія, Австралія, Канада, Нова Зеландія, Монако. Відключення від SWIFT. Хто ввів: Європа, США, Тайвань. Технології. Припинення поставки чипів. Світові виробники чипів зупиняють постачання в Росію. Компанії почали припиняти поставки високотехнологічної продукції після введення США, Великою Британією, Японією та іншими країнами санкцій проти Росії. Індустрія і транспорт. Контейнерні перевезення. Німецька DHL, Maersk (Данія), інші компанії зупинили доставку вантажів та документів до Росії та Білорусі на невизначений строк. Вони займають близько 50% світового ринку контейнерних перевезень. Закриття повітряного простору. Свій повітряний простір для літаків з Росії закрили більше 32 країн світу. Заборона експорту високотехнологічних товарів: напівпровідники, комп'ютери, телекомунікаційне обладнання та датчики інформаційної безпеки. Компаніям із Великобританії та ЄС також заборонено експортувати свої товари для російськи оборонних, військово-морських, транспортних та комунікаційних компаній. 13 жовтня 2022 р. Парламентська Асамблея Ради Європи ухвалила резолюцію «Подальша ескалація агресії Російської Федерації проти України». До резолюції було внесено поправку, яка оголосила «чинний режим в Російській Федерації терористичним». Таким чином, Рада Європи стала не тільки першою міжнародною організацією, яка виключила Росію зі свого складу у зв'язку з агресією проти України (16 березня 2022 р.), але й чий статутний орган визнав теперішню Росію державою-терористом. 23 листопада 2022 р. резолюцію щодо визнання РФ державою – спонсором тероризму ухвалив Європарламент. Раніше відповідні рішення прийняли парламенти Литви, Латвії та Естонії. Набуття Україною повноправного членства в ЄС – запорука миру, безпеки та розвитку об'єднаної Європи. 23 червня Європейська Рада надала Україні статус кандидата на членство в ЄС. Найбільші друзі України. США - загальна військова допомога станом на 15 січня 2023 року склала 44,3 мільярда євро. Фінансова допомога – 25 мільярдів євро, а гуманітарна – 3,7 мільярда євро. Якщо порівнювати ту допомогу, яку деякі країни пообіцяли Україні, у співвідношенні до їхнього ВВП, то у трійці лідерів – Естонія, Латвія й Польща. Ці країни на військову допомогу Україні витрачають від 0,6% до 1,1% свого валового внутрішнього продукту. Важливим елементом партнерських зусиль з підтримки України є започаткування так званого формату «Рамштайн». У межах Консультативної групи з питань оборони України з кінця квітня 2023 р. організовано щомісячні зустрічі представників міністерств оборони понад 40 держав. До роботи залучено не лише членів євроатлантичної спільноти, але й інші держави – Австралію, Ізраїль, Йорданію, Катар, Кенію, Ліберію, Марокко, Нову Зеландію, Республіку Корею, Туніс, Японію. Зустрічі у форматі «Рамштайн» дають змогу спростити обговорення та прийняття практичних рішень щодо підтримки нашої держави, постачання зброї, боєприпасів та інших військових матеріалів. Військова допомога. Потужним кроком, спрямованим на посилення обороноздатності України, є затвердження в США закону про лендліз. Він не лише спрощує надання Сполученими Штатами практичної військової допомоги нашій державі, але й декларує готовність Вашингтону не дозволити російським агресорам поневолити Україну. Згідно із законом, у 2022–2023 рр. США зможуть у прискореному режимі та на пільгових умовах позичати або здавати в оренду продукцію оборонного призначення як Україні, так і державам Східної Європи, що стикаються з наслідками збройної агресії РФ. Наша перемога в цій війні стане спільною перемогою Європи й усього демократичного світу.

Посилання: https://www.youtube.com/watch?v=P798u_kOyRM

Д/з: Конспект. Повідомлення: «Надання Україні статусу кандидата в члени ЄС».